

[Marc Cosyns](#)

Dokter verbonden aan de UGent

Column 05/06/18 om 14:20

@aktweetsbe

Wat een lekke band allemaal teweeg kan brengen... In zijn eerste column na een periode van afwezigheid schrijft [@marccosyns](#) over het dagelijkse leven na zijn prostaatoperatie. <http://www.artsenkrant.com/s/r/c/33211>.

Wat een lekke band teweeg kan brengen...

Na mijn laatste raadszitting bij de Orde der Artsen, na een termijn van zes jaar, op weg naar de Auberge du Pêcheur in Deurle voor het afscheidssouper. Op twee GPS-minuten van de bestemming moet ik uitwijken voor een 4X4. Ik raak de stoeprand en voel meteen dat mijn voorste rechterband lek loopt. Ik baal, voel me ontsnapt aan een dodelijk ongeval. Ik voel de drang om te plassen, wil knipperlichten nog aansteken maar voel dat het ook bij mij lekt. Ik haast me naar een haagje, te laat. Inlegkruis doorweekt, slip en broek nat.

"De kans dat ik op het kruispunt Pontstraat - Oude Vierschaarstraat was overleden door een ongeval of hartaanval, is statistisch groter dan mijn angst voor die terminale prostaatkanker."

© BELGAIMAGE

Wat vooraf ging: Prostaatoperatie met goed gevolg. Geen nabehandeling. Aandragincontinentie zal wijken. Moeheid verdwijnen. Energie terugkomen. Ik leef op hoop. Alle zwarte gedachten over dodelijke anesthesieverwikkelingen en terminale metastasering zijn ondertussen opgeklaard. Ik had tijdens het preoperatief onderzoek bij mijn huisarts laten optekenen dat men alles uit de kast moest halen om mij uit mijn gevreesde postoperatieve coma te halen. Mijn dossiergegevens voor iedereen leesbaar en toegankelijk. Stel je voor dat een collega zou zeggen: "Ha, da's Cosyns, die zal wel euthanasie willen!"

De kans dat ik op het kruispunt Pontstraat - Oude Vierschaarstraat was overleden door een ongeval of hartaanval, is statistisch groter dan mijn angst voor die terminale prostaatkanker. In lichte paniek AXA assistance gebeld toen ik merkte dat er geen reservewiel aanwezig was in de koffer. De vriendelijke stem aan de telefoon kende zulke problemen en stelde me op mijn gemak. Sinds 2005 weert men reservewielen wegens te duur en te veel energieverbruik, zeker bij elektrische wagens. Mijn wagen zou wel getakeld moeten worden naar mijn garage gezien een bandencentrale geen specifieke banden voor e-wagens heeft. "En morgen is het een hoogdag, hemelvaart", voegde de AXA-assistance-stem eraan toe, dus het zal vrijdag worden." Ik dacht nog even dat hij ging vragen of ik geloofde en er een priester bij wilde. Hij vroeg of ik een vervangwagen wou: "Ik zie op de website van je garage dat ze de brug maken. Geen nood, wij zorgen voor alles." "Je bent te vriendelijk", zuchtte ik opgelucht. "Het is mijn job, meneer en ik doe het graag. Binnen het uur komt de takeldienst en men zal je naar je bestemming brengen. Is er nog iets anders wat ik voor jou kan doen?"

Ik vertelde hem niet dat ik daar met een natte broek stond en nu eerst mijn reserve zou aantrekken, want die ligt wel in mijn koffer. Ik verpoosde in gedachten bij de opmerkingen die ik neerschreef bij het verlaten van het ziekenhuis. Goiedag zeggen, zich voorstellen, info geven over wat men gaat doen: bijna elke verpleeg-zorgkundige liet het afweten. En ik heb er veel gezien in de turnover van bloed plassen. "Bang om vriendelijk te zijn en dan in gesprek te raken, waardoor te weinig tijd", formuleerde een verpleegkundige het. "Ik ga ander werk zoeken" vertrouwde iemand anders me toe, "de passie voor mijn job, met mensen te werken, hen te verzorgen, is weg. De robotadministratie neemt alle menselijke aandacht weg."

De takelaar deed zijn job graag. Hij praatte honderduit en zou me wel naar de Pêcheur brengen. Het woord deontologie kende hij niet. "Stel dat iemand jou aanklaagt omdat je twee kilometer omweg rijdt door mij naar de Pêcheur te brengen," begon ik... en hij repliceerde meteen: "Moet ik een taxi bellen dat je ze hier komen halen om je een kilometer verder te brengen? Je hebt er recht op via de verzekering. Welke extra kost en energie zou dat niet betekenen? Trouwens ik durf te wedden dat ik geen taxichauffeur bereid vind. Ze verdienen er te weinig aan."

"Zou jij met het verplichte lidgeld van de artsen als Raad gaan souperen? Zelfs al is het om een afscheid te vieren?", durf ik te vragen.

"Da's een moeilijke. Worden jullie betaald voor die Raad? Ik zit in een raad van bestuur van een vriendenvoetbalclub. Vrijwilligerswerk. Ieder jaar gaan we samen eten met de partners die zelf hun eten betalen. Dat was ook een discussie bij ons. Voilà, we zijn er. Ik zou er toch maar van genieten, je verdient het na zo een leuke band."

"En na zes jaar kritisch engagement dat sommige collega's van de 'Actie 300 tegen de Orde' me kwalijk namen?" denk ik twijfelend.

De afscheidsspeeches zijn al begonnen. Ik besef dat ik mijn tas met speech heb laten liggen in mijn getakelde auto. Ik voel me te ontredderd en ben blij dat ik kan meerijden met een collega die wat vroeger naar huis wil.

Een dag later word ik opgebeld dat ik een vervangwagen kan ophalen. Een hybride Lexus, voor u speciaal, dokter, zegt de man aan het onthaal die blijkbaar al alles over me weet.

"Ik ben nochtans zeer tevreden geworden van [mijn Zoë na de upgrade tot 300 km oplaadmogelijkheid](#)."

"We zullen maandag spreken", glimlacht hij.

Het heeft nog twee dagen langer geduurd, want ook mijn eigen garage moest de speciale e-band bestellen. Zes dagen om een lekke band te vervangen... Het kan verkeren en veel gedachten teweegbrengen die vragen naar antwoorden. In volgende columns, nu ik weer de energie heb om te schrijven zelfs al moet ik voorlopig nog frequenter tussendoor gaan plassen.